

[Jacob Pedersen.]

enkelte er da frit stillet og kan afgøre med sig selv, hvorledes han eller hun vil forholde sig. Dette frivillighedens princip tror jeg vi skal fastholde. Personlig tror jeg ikke, at vi kommer i den, som den højtærede minister udtrykker det, usandsynlige situation, at en væsentlig del af de berettigede skulle undlade at indsende begæring.

Det ligger mig på sinde at fremhæve, at denne lovgivning må administreres så enkelt og billigt som forsvarligt, og det må kunne gøres enkelt og billigt. Det forbavser mig derfor noget, at den højtærede minister foreslår lovens administration henlagt til et fordelingsnævn på 3 medlemmer, og at dette nævns afgørelser kan indbringes for et ankenævn. Det kan da hverken være enkelt eller billigt: vederlag af statskassen til formand, til medlemmer, sekretær og sagkyndig bistand og meget mere. Er det nu nødvendigt?

Principperne i loven vil, går jeg ud fra, komme til at ligge fast med hensyn til de personer, der kan komme i betragtning, og loven har opfyldt sin mission, så snart pengene er udbetalt, hvilket ikke vil tage mange måneder. Det mener jeg er en rigtig fremgangsmåde. Jeg vil gerne bede den højtærede minister overveje, om ikke lovens administration kan ordnes mere enkelt og ligetil f. eks. gennem socialministeriet, så at vi undgår nye kontorer og øget administration.

A. C. Normann: Der synes jo ikke efter de foregående ordføreres taler at herske nogen stor uenighed om det grundlag for fordelingen af disse midler, som vi bør tilstræbe, og jeg for min del finder kun grund til at gøre få bemærkninger til lovforslaget, fordi vi allerede ved behandlingen af konventionen kom ind på fordelingsprincipperne, og navnlig fordi vi vel sjældent står over for lovforslag, hvor en detaljeret udvalgsbehandling er så påkrævet og naturlig som her.

I hovedsagen har det radikale venstre ingen betænkeligheder ved den fordeling af de 26 mill. kr., som den højtærede socialminister foreslår. Jeg forudsætter en fordeling for de tidligere fangers vedkommende, som vi kan billige, idet bestemmelserne herom ikke fastsætter ganske konkrete

beløb. Det er muligt, at vi skulle se, om der findes en mulighed for at tilgodese fangerne eller deres efterladte lidt bedre i forhold til de andre grupper end sket i forslaget. I den henseende føler jeg mig ikke ganske på linje med det synspunkt, det ærede medlem frk. Helga Pedersen gav udtryk for. Det er også muligt, at vi burde holde en lidt større mulighed åben for grove tilfælde af overlast mod andre end de to grupper, jeg her har nævnt.

Jeg finder, det er en udmærket tanke, den højtærede minister er kommet ind på, at gennemføre fordelingen på en sådan måde, at man kan spare så meget som muligt på administrationen og se at få sagerne afviklet gennem princippet om engangsbeløb fremfor med ydelser gennem en længere årrække. Jeg har da også det indtryk, at de pågældende gruppers organisationer i hovedsagen synes at være tilfredse med den foreslåede fordeling.

Det radikale venstre kan altså bifalde lovforslaget i dets hovedprincip, men jeg tror, at den afgørende forhandling om lovforslaget må vente til anden behandling.

Sandau: Jeg kan tilsige mit partis støtte til det foreliggende lovforslags gennemførelse, idet det på forhånd må erkendes, at det ikke bliver nogen let opgave at fordele den af Den tyske Forbundsrepublik til rådighed stillede sum på en sådan måde, at det vil give fuld tilfredshed til alle sider.

Det skal erkendes, at der i lovforslagets fordelingsmåde er åbnet ret gode muligheder for subjektive betragtninger. Opgaven er at fordele den modtagne ydelse så retfærdigt som muligt og i så vid udstrækning som muligt at tage hensyn til de mange forskellige forhold, der ganske naturligt vil råde ved fordeling iblandt så mange forskellige mennesker.

Det er lovforslagets mening at opdele dem, der skal modtage ydelserne, i flere grupper, og jeg er godt tilfreds med, at der tildeles et temmelig stort beløb til de hårdest ramte med en invaliditet på over 50 pct. og til dem med en invaliditet på 25-50 pct. samt til enker og til børn efter dem, der mistede livet under besættelsen.

Når man så, som det er lovforslagets mening, fordele det meste af resten til alle dem, der har været interneret, så tror